Vyfde Jaer. Nr 10. Zaturdag, 6 Maert 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefranceerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 6 MAERT.

Landbouw tentoonstelling van Tongeren.

De besturende commissie der landbouw societeit gekend onder den naem van *Société agricole de l'Est de la Belgique*, heeft den 18 february eene zitting gehouden in dewelke M. Jacques, secretaris der societeit, lezing heeft gegeven van het jaerlyksch verslag over de werkzaemheden der societeit gedurende het jaer 1857. Dit belangryk stuk houdt zich wydloopig bezig met de tentoonstellingen welke gedurende het verleden jaer in de verschillende sectiën hebben plaets gehad. Eene aenzienlyke plaets wordt er in toegewyd aen de tentoonstelling van vee en landbouw-voorbrengsels, welke den 15 september laetstleden in onze stad heeft plaets gehad. Ziehier hoe de verslaggever zich over onze tentoonstelling uitdrukt :

« De sectie van Tongeren-Juprelle heeft haer concours te Tongeren gegeven den 15 september. Het was een geheel nieuw tooneel voor de inwooners van Tongeren en der omstreken, alwaer tot hiertoe geene expositie ingerigt was geworden. Ook was de toeloop zeer groot in de plaetsen waer het vee en de landbouw-produkten verzameld waren.

« Het belang opgewekt door alles wat de landbouwnyverheid raekt is zoo groot, dat de aenkondiging van een concours nooit nalaet eene menigte nieuwsgierigen, zelfs onder de persoonen die vreemd aen den landbouw zyn uit te lokken. Te Tongeren was deze nieuwsgierigheid overigens ten volle geregtvaerdigd door den rykdom der tentoonstelling. De inschryvingslysten bedroegen meer dan 280 dieren, waeronder 81 hoornbeesten en 114 paerden. De koeyen behoorden byna uitsluitelyk tot het landsras, min of meer veranderd door kruisingen met hollandsch ras; zy waren in het algemeen zeer schoon, en getuigden eene groote verbetering in de dierenteelt van dat gedeelte van Limburg, dat over eenige jaren onder dat opzigt nog verachterd was.

« De paerden waren insgelyks zeer schoön. De schoone-produkten waren in groot getal, en onder de gekruisde paerden bemerkte men verscheidene paerden van waerde.

« De afdeeling der varkens was, in evenredigheid, nog ryker voorzien dan de andere. De engelsche rassen van Essex en Berkshire, bewezen den overgrooten voortgang bekomen sedert eenige jaren in de voortbrenging dezer dieren te lang verwaerloosd door het grootste getal der landbouwers.

« Eene tentoonstelling van landbouw-voortbrengsels was aen het vee-concours gehecht geworden; schoone verzamelingen van tuin en veldvruchten waren gerangschikt in eene der zalen van het kollegie, welke ten dienste van het besturend comiteit gesteld waren.

« Een voorhof afhangende van hetzelfde gesticht behelsde de landbouw-werktuigen, alsook eene verzameling van voorwerpen dienstig tot het vervaerdigen en het kunstmatig plaetsen der draineerbuizen, en een afbeeldsel der draineering op de oppervlakte van den grond volgens alle regels der kunst vertoond. Dit gelukkig gedacht verwierf den lof van alle bezoekers, die wisten van wat groot belang de uitbreiding der draineering voor dit gedeelte van ons land is. Inderdaed, de natte gronden zyn in Limburg in overvloed, en zy zyn dikwyls zoodanig geplaetst dat de verbeterings-werken in vlakke lucht onmogelyk zyn, en men tot de draineering toevlugt moet hebben. Daer, gelyk in de andere plaetsen, hebben de landbouwers tegen deze uitvinding vooroordeelen gehad, die byzonder daeraen toeteschryven zyn dat zy noch weten noch verstaen hoe de draineering moet bewerkstelligd worden. Hun om zoo te zeggen de noodige gereedschappen met den vinger doen raken, onder hunne oogen eene kleine doch volledige draineering vertoonen, zoo als men het te Tongeren gedaen heeft, om te bewyzen hoe men trapsgewyze tot de verbetering van den grond geraekt, dat was toevlugt hebben tot eene praktische demonstratie die altyd krachtdadiger op den geest der landbouwers werkt dan het best uitgelegde leerstelsel, en het was bygevolg een der beste middels om de landbouwers eigen te maken met deze belangryke vooruitgang.

« De feestdag is geeindigd geworden door een wedstryd van ploegen aen denwelken 15 mededingers deel genomen hebben. Wanneer men zich herinnert welken gelukkigen invloed deze stryden in andere sectiën te weeg gebragt hebben, kan men zich slechts geluk wenschen van dezelve met zoo veel belang in Tongeren te zien aennemen. Het is te hoopen dat de bereidwilligheid der landbouwers om er aen deel te nemen nog zal vergrooten naer mate dat zy den invloed welke deze concoursen op de cultuerstelsels en op den vooruitgang van den landbouw uitoeffenen, zullen herkennen.

« Het comiteit der sectie heeft eene welwillende medewerking gevonden in de stads-regering van Tongeren, die eene byzondere toelaeg gestemd had om by het totael der premiën gevoegd te worden en die terzelver tyd de politie, het muziek en de noodige lokalen ten dienste van het comiteit gesteld had. Het comiteit vond denzelfden goeden wil by de hoogere overheid. M. de Gouverneur woonde met M. den distrikt commissaris en de plaetselyke overheden de prysuitdeeling by, getuigende alzoo van de goede gesteldheid die het bestuer bezielt jegens de werkzaemheden welke de landbouwsocieteit dien dag voor de eerste mael in dat gedeelte van Limburg uitbreidde.

« De byval van dien schoonen dag is dus eene ware aenmoediging geweest voor de toekomst, eene waerborg voor de uitbreiding welke men welhaest aen de societeit in die rigting hoopt zien te nemen. Reeds dit jaer heeft er een aenzienlyke aengroei plaets gehad, dank aen den achtbaren voorzitter en aen het comiteit der sectie, wier welbekende yver voor al wat landbouw raekt, die gunstige beweging zal weten te handhaven. »

Men kan byna niet gelooven hoe verre de overdrevenheden gaen der fransche vlugtelingen die zich te Londen bevinden. Zie er hier een staelken van :

Een brief van M. Félix Pyat, geschreven in den naem van de revolutionnaire gemeente, is gelezen geworden door dezen vlugteling zelve in eene meeting gehouden te Londen, tot gedachtenis der omwenteling van 24 february. Deze lezing is met geestdriftige toejuichingen begroet geworden. Men heeft er verscheidene redevoeringen uitgesproken, die niets anders dan opwekking tot de moord behelsden. Een engelsche chartist heeft de wreede hoop uitgedrukt dat welhaest een kogel Napoleon III treffen zou.

Op het einde der zitting heeft de poolsche drukker Swietoslowski drie eeregeroepen voorgedragen ter eere van Orsini, en de vergadering heeft aen den oproep

---

DE DESERTEUR.

Eigenlyke Zwitserland heeft niet alleen zyn kinderlyk heimwee of landziekte. Ook de bergen van Oostenrykschzwitserland roepen in de Alpenzonen zielsbedruktheid en hartsverlangen wakker. De ontoegankelyke kloven en spleten der Alpen verborgen menigen deserteur, wien in de stad, in kazerne en wachtkamer het hert te eng wordt. Vooral in den zomer kan des Alpers borst het moeijelyk uithouden in 't wachthuis?

Een van de oostenryksche regimenten lag geruimen tyd in en rondom zyn depot in garnizoen. Het heimwee — als eene aenstekende ziekte — woedde op ontrustende wyze onder de manschappen; want de troep had diep in het italiaensche land gelegen, waer aen geen verlof was te denken geweest, en zag nu op eens de oude bergen, de vryheid van mensch en gedierte, en... had er dood en vagevuer op gestaen — wie daer eenigzins kans toe zag, liep weg.

Natuerlyk behoorde dit verlaten van het vaendel niet onder de kategorie van desertie; 't waren eenvoudig gevallen van tydelyke verwydering, welke ook het beste regiment zich in sommige omstandigheden moest laten welgevallen; maer toch begon men zich, by het herhaelde berigt dat geheele troepen van tien tot zestien mannen met pak en zak waren opgetrokken, by het hooge bestuer ongerust te maken.

Dewyl men nogtans 't anders onberispelyk regiment zulk eenen smaed niet wilde aendoen, en de regtzinnige gezondheid der brave berglieden kennende, zich overtuigd mogt houden dat de heerschende koorts binnen eenige weken opgehouden en het grootste gedeelte der weggeloopenen teruggekeerd zou zyn, vergenoegde men zich voor eerst met zachte maetregelen en bereikte ook het doel, dat de meest afwezigen, nu zy hun hert lucht gegeven hadden, zich weder vrywillig tot arrest aenmelden

Men zag zoo wat door de vingers, want in 't onderhavige geval had de natuer moeten bestraft worden, de natuer die allen verleid en verlokt had.

Onder de weinigen, die in hunne sluiphoeken verkozen te blyven, liever dan wacht te doen, op post te staen, patrouille te maken en voor den kok aerdappelen te schellen, was ook een jonge knappe soldaet van zes jaren diensttyd, waervan nog geen enkel dag op het strafboek stond aengeteekend.

Altyd trouw aen zyne vaen verkleefd, was onze Slimmerl — zoo heette hy — toch eene der eersten geweest, die de kompagnie vaerwel zegden En nu, daer hy de vryheid zyner geboortestreek gesmaekt had, nu vond hy den terugweg tot vaendel en pligt onmogelyk.

Gewillig bood hem de natuer een veiligen schuilhoek. Hoog boven in het woud tusschen rotsgesteente stond eene kleine leemen hut, welke een maeijer den weglooper gewillig leende. Een strooizak, eene kleine haerdsteê, die te gelyk tot koken en verwarming diende, eene houten bank en tafel waren tot het geluk van den Alpenzoon ten vollen toereikend. Met houdkappen verdiende hy rykelyk zyn dagelyksch brood, en het jagtgeweer hing ook niet aen den wand te roesten.

En op dat toch niets aen het geluk van Simmerl zou ontbreken, kwam ook de min in het hert van den vreedzamen houthakker woonen, hy vatte genegenheid op voor het knappe nichtje van den maeijer, en Mirzl (Maria) werd korts nadien zyne wederhelft.

Aldus verliep een gelukkig jaer.

Geen mensch in het dorp benede vermoedde wat de bergen daerboven voor een gast herbergden, en de op de Alp woonende lieden... hielden mondje digt.

Onze Simmerl was een godvreezend mensch, en iederen zondag ging hy naer de kerk. En daer hy het dorp nog niet vertrouwde, zocht hy zyn bedehuis in de verte en getrooste zich des zondags gewillig eenen loop van een uer vyf zes, om maer aen den goeden God een aendachtig Vader-ons en in het armzakje een koperstukje te kunnen brengen. Op eenen feesdag nu stond hy als gewoonlyk achter eenen pilaer in de zykapel aengeleund en bad in alle opregtigheid. dat God hem zyn wegloopen toch vergeven en zyn schuilhoek aen de oogen zyner opzoekers onttrekken zou.

Daer tikte hem een mensch, die een klerk van het geregt scheen te wezen, op den schouder. Er volgde een treurig herkenningstooneel: de schryver, een gewezen serjantmajor van het regiment, had op Simmerl als deserteur geloerd. De 24 guldens hoofdgeld, die de Keizer voor elken opgebragten weglooper betaelt, onderdrukten in 't hert van den kerel al ander gevoelen; Simmerl werd na afloop van den goddelyken dienst voor den regter gebragt en vervolgens aen den regimentsstaf overgeleverd.

Het vonnis was spoedig uitgesproken. Het beval: de helft der zeven jaren nadienen: vergoeding van de premie en vyf mael om en weêr spitsroeden loopen door dry honderd man. De menschlievende overste veranderde de gruwelyke ligchaemskastyding in een arrest voor dry maenden, over den anderen dag water en brood te eten en kromgesloten te worden.

Nu was het niet enkel meer verlangen naer de Alpen, wat Simmerl het soldaten kleed deed haten, het was de gedachte van zyne verlatene vrouw — het was de verbittering op zyn lot.

Het kan dan ook weinig bevreemding baren dat de arme man, zoodra hy uit arrest vry kwam, zyn boeltje pakte, en ten tweede male — doorging.

In de kerk kwam hy nu niet meer. Aen gezetten arbeid viel ook niet meer te denken. Des te yveriger legde hy zich op de gevaerlyke jagt toe Die trok hem nu oneindig meer aen en bragt een goed stuk geld op; en wat meer is, het duerde niet lang of Mirzl werd moeder.

Zoo ging dat wederom een jaer. Andermael verried een edeler drift onzen armen Alper. Sedert dat hy een zoon had, geloofde hy er zich boven op, hy geloofde niets meer te